
Prædiken til Helligtrekongersaften

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til Helligtrekongersaften	4
H3K aften	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til Helligtrekongersaften

H3K aften

Prædikedag H3K aften

Prædikedato 5. januar 1925

Prædiketekst Matthæus 2,1-12

Prædiken ID P050125-01

Kilde KMF-nr. 14.17.11 (Datering ifølge Munk)

Helligtrekongersaften. 1925.

Næn nu ikke at forstyrre min barnlige Festglæde over denne dejlige Historie ved at spørge mig, hvordan en Stjerne kan vandre. Lad mig faa Lov at tage lige saa enfoldigt paa dette Udtryk som Mt har taget paa det, da han skrev det ned — som jeg tog paa det, dengang jeg var en lille bitte Dreng og gik med min nu døde Mor ved Haanden gennem Maribo Gader og hvergang vi kom til en Tværgade, saa Maanen sejle med os i en rivende Fart — den gik ved Siden af os, men kunde for den Sags Skyld lige saa godt have gaaet foran os. Lad mig føle det betagende i at høre om disse Mænd, for hvem Stjernerne var mere end Tal og Beregninger, men ogsaa Budskab om Aand.

Det var Folk fra Landet, disse Vismænd, Folk fra Stilheden og Ensomheden og Højheden. I de lange tause Nætter sad de hver for sig i deres Taarn og gav Agt paa Himlens Undere; det var Stilheden og Ensomheden og Højheden.

Stilheden — Larmen i Døgnet med dets Uro og Fart — aah, de fortravlede Nerver — saa tager Folk til Søndervig, til et Badested (!) — *jeg* tog i Dyrehaven — at gaa der en silende Regnvejrsdag — men ikke blot den ydre Stilhed — ogsaa i sit sind — at holde op med at spørge — at være stille for Herren — og Ensomheden, ja, den er jo ogsaa i Stilheden — Faren ved Ensomheden — ved at vænne sig til Menneskeskyhed og dog — Fordelen — Skuffelsen tit ved Menn — naar den er for stor — Naturen er god og miskundelig ....

men Højheden, naar Ryggen er bøjet og Øjet sløvet af Slid, da er det Menn.'s Ret at kunne se op, at føle sig hjemme i Højheden paa det jævne, ja, vel, og bo lavere hos os ... ja, men det kan just blive Højtid at gøre sin Gerning paa det jævne